

Мотиви към решение по н.ч.д. № 1647 по описа за 2022 г.
по описа на СГС, НО, 10 състав

Постъпило е удостоверение от 17.02.2022г., издадено от съдия при Окръжен съд – Арад, Република Румъния, по чл.6, пар. 1 по член 4 от Рамково решение 2008/947/ПВР/ на Съвета от 27.11.2008г. за прилагане на принципа на взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции (Рамковото решение) с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции, както и по чл.6 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции (ЗПИИСРРПОУНПМАС). Към удостоверението е приложено решение по чл.2, т.1 ЗПИИСРРПОУНПМАС- присъда № 328/03.11.2020г., влязла в сила на 08.06.2021г. на Окръжен съд – гр. Арад, Наказателна колегия, с която по отношение на българския гражданин С.С.Ю., роден на 01.10.1982г. в гр. Крумовград, с ЕГН *****, с постоянно местожителство с. Луличка, обл. Кърджали, ул. „****“, както и с известен по делото адрес Република Турция, гр. Истанбул, местност Кучукекмече, ул. ****, ж.к. Гултепе е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години за деяние, извършено на 04.06.2019г./05.06.2019г., съставляващо престъпление по чл. 263, ал.1 от НК на Република Румъния (трафик на мигранти), изпълнението на което е отложено за срок от две години, считано от 08.06.2021г. и с която е предвидено в срока на надзор, а именно за срок от две години, считано 08.06.2021г. по отношение на българския гражданин С.С.Ю. да се прилагат и конкретно изброени пробационни мерки, като данните за тяхното изпълнение се съобщават в пробационната служба в гр. Арад .

В съдебното производство засегнатото с наложената пробационна мярка лице не се явява, нередовно призовано, като за него са изискани всички необходими справки. Установено е последно регистрирано излизане през границата на РБ на 19.11.2021г., без данни за завръщането му в страната. При извършен опит за призоваване на лицето от известния по делото адрес, посочен в удостоверението по чл.6, пар. 1 по член 4 от Рамково решение 2008/947/ПВР/ на Съвета от 27.11.2008г., е установено, че лицето е напуснало адреса със семейството си още през 1992г. и е заминал за Република Турция, гр. Истанбул. Единствения период на регистрирано пребиваване на търсеното лице в населеното място датира от 2000г. Съгласно разпоредбата на чл. 16, ал.3 ЗПИИСРРПОУНПМАС, когато лицето не може да бъде намерено, за да бъде редовно призовано, му се назначава защитник и делото се разглежда в негово отсъствие.

Явява се служебен защитник, назначен в производството пред съда, който моли съдът да остави искането на издаващата държава без уважение.

Представителят на СГП изразява становище, че са налице основанията да отказ по чл.15, ал.1, т.2 ЗПИИСРРПОУНПМАС.

Съдът, след като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото и законоустановените предпоставки за признаване и изпълнение на съдебен акт съгласно ЗПИИСРРПОУНПМАС, намира за установено следното. С решение по чл.2, т.1 ЗПИИСРРПОУНПМАС- присъда № 328/03.11.2020г., влязла в сила на 08.06.2021г. на Окръжен съд – гр. Арад, Наказателна колегия по отношение на българския гражданин С.С.Ю., роден на 01.10.1982г. в гр. Крумовград е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години, изпълнението на което е отложено за срок от две години, считано от влизане в сила на присъдата, а именно от 08.06.2021г. Със съдебния акт е предвидено в срока на надзор, а именно за срок от две години, считано 08.06.2021г. по отношение на българския гражданин С.С.Ю. да се прилагат и конкретно изброени пробационни мерки, като данните за тяхното изпълнение се съобщават в пробационната служба в гр. Арад за

деяние, извършено на 05.09.2019г., съставляващо престъпление по чл. 263, ал.1 от НК на Република Румъния (трафик на мигранти). Във връзка с влезлия в сила съдебен акт от осъдилата държава от съдия при Окръжен съд – Арад, Република Румъния е издадено удостоверение от 17.02.2022г., по чл.6, пар. 1 по член 4 от Рамково решение 2008/947/ПВР/ на Съвета от 27.11.2008г. за прилагане на принципа на взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции. Срокът за изпълнение на наложените по отношение на българския гражданин Сезгин Юсеин пробационни мерки изтича на 08.06.2023г. Следователно липсват обективни данни изпълнението на определеното с решението наказание да е погасено по давност. Отделно от това, деянието, за което е осъден Сезгин Юсеин не е подсъдно на българския съд.

В настоящия случай решението на осъдилата държава е съдебен акт по смисъла на чл. 2, т.1 от ЗПИИСРРПОУНПМАС (съдебно решение по наказателно дело, с което е наложена пробационна мярка и е постановено от друга държава). Ето защо са от съществено значение предпоставките за признаване и изпълнение, предвидени в чл.14, ал. 4 от ЗПИИСРРПОУНПМАС. По арг. от 14, ал.4 ЗПИИСРРПОУНПМАС съдът признава решение по чл.2, т.1 от с.з., когато лицето има местоживее на територията на РБ и се е върнало в страната. Тази хипотеза не е изпълнена с оглед данните за личността за осъденото лице, което трайно е напуснало страната още през 19.11.2021г. Втората възможна хипотеза за признаване на съдебния акт по чл.2, т.1 от ЗПИИСРРПОУНПМАС е осъденото лице не само да има постоянно местоживее в страната, но и да желае да се завърне в нея. От допълнително изисканата информация, предоставена от осъдилата държава, е установено, че не е документирано изявление на осъденото лице, че желае да се завърне на територията на Република България. С оглед така направените уточнения съдът приема за установено, че при изготвянето на Удостоверението по чл. 6 от Рамковото решение е била визирана хипотезата, при която осъденото лице пребивава законно и обичайно в изпълняващата държава. От данните за местопребиваването на осъденото лице е установено, че последното регистрирано за него преминаване през границите на РБ е излизане на 19.11.2021г., без данни за завръщането му в страната. Липсват доказателства за желание на осъденото лице да се завърне на територията на РБ и с оглед данните, предоставени от живущи в населеното място, където същият е бил призоваван, че осъденият пребивава към настоящия момент на неустановен адрес в Република Турция. От друга страна с оглед информацията от НАП липсват каквито и да е доказателства осъденият да е обвързан и по трудово правоотношение с територията на РБ. Нито една такова правоотношение не е било регистрирано до момента (л.8, СП). Липсват каквито и да е доказателства осъденият и по друг начин да е обвързан с територията на РБ с оглед евентуално съществуващ друг източник на доходи. Местоживееето на лицето е фактическата териториална връзка с дадена държава. Под обичайно местопребиваване на ФЛ се разбира мястото, в което то се е установило преимуществено да живее, без това да е свързано с необходимост от регистрация или разрешение за пребиваване или установяване. Съдът приема, че това е така с оглед възприетия критерий за местопребиваване в Рамковото решение за наличието на законно или обичайно местопребиваване, т.е. на такова, което не е свързано с административна процедура по регистрация. В същото РР е възприет дори критерий за намерение за установяване поради семейни или лични причини, свързани с обучение. Следователно при определяне на мястото на пребиваване трябва да бъдат специално съобразени обстоятелства от личен или професионален характер, които произтичат от трайни връзки на лицето с това място или намерението му да създаде такива връзки.

В настоящия случай липсват данни за трудови правоотношения, по които изпълнението на неговите задължения да е обвързано с територията на РБ или данни за създадени трайни семейни връзки на лицето с лица, живущи на територията на РБ. Липсват и данни осъденото лице да е планирало и обучение в България съобразно общностното

право. По арг. от данните за трудовата ангажираност на осъденото лице и данните за неговото семейно положение в настоящия случай не може да приложи основанията на чл.14, ал.4 ЗПИИСРРПОУНПМАС за признаване и изпълнение. Това е така, тъй като макар и лицето да е с регистриран постоянен адрес на територията на РБ, справката от НБДН сочи, че настоящият му адрес е в Република Турция. Липсват каквито и да е обективни данни, че това лице има намерение да се установи на територията на РБ, за да работи, за да учи или поради създадените от него семейни връзки. По аргумент от по-силното основание случаят не може да се определи и като изключителен по смисъла на чл.14, ал.4 ЗПИИСРРПОУНПМАС. Наличието на изключителен случай би било налице, ако намерението на осъденото лице да се премести на територията на изпълняващата държава е обвързано със значителен срок, който обхваща поне крайния срок за изпълнение на наказанието. Такъв би бил налице и ако намерението за преместване е обусловено от тежко семейно положение. За да бъдат преценявани тези обстоятелства обаче, следва да е изпълнена първата законоустановена предпоставка, свързана с намерение на лицето да се завърне на територията на РБ, каквато в настоящия случай не е налице. При наличието на самостоятелни основания за отказ по чл.14, ал. 3 и ал.4 ЗПИИСРРПОУНПМАС е безпредметно да бъдат обсъждани останалите основания за отказ, предвидени в закона по чл.15 ЗПИИСРРПОУНПМАС.

Така мотивиран, съдът постанови решението си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.